

D'una estàtua a un amic

MANEL LARROSA

Uns mesos després de la mort d'Antoni Farrés es va fer un acte a la Fira de Sabadell on es va projectar un documental fet d'imatges dels primers anys a l'ajuntament i sobre l'esperit de l'època. Ara, dos anys després del traspàs del que va ser alcalde de Sabadell, s'ha col·locat una estàtua al Parc Catalunya i s'està en camí de publicar un llibre d'entrevistes i visions plurals sobre la personalitat de l'Antoni Farrés. Són tres actuacions de memòria amb un intent de no ser carrinclones sinó vives.

El llibre que hi ha en curs donarà per parlar-ne més endavant, però ara la novetat és l'estàtua al Parc Catalunya. El lloc és ara evident. En aquest mateix punt el Toni solia portar-hi visitants, per exemple el president Jordi Pujol, per mostrar com seria el parc i l'eix i la seva dimensió. Però d'inici havíem pensat en un lloc més petit i íntim, per exemple, la plaça de Joan Olliu, però ja estava dedicada. Una segona aproximació ens va portar al parc, però l'entrevèiem en una cota més baixa, potser a la terrassa que

hi ha més amunt del salt d'aigua. Però, finalment, el millor lloc era a dalt. Tampoc a dalt de tot i en una altra visita fixar-la arran de camí va resultar un emplaçament obvi, visible en dos sentits de recorregut i amb un pendent que mira a la ciutat i els edificis de l'Eix Macià. Una estàtua a la que t'hi acostes lateralment i que no et mira, sinó que ella contempla la ciutat.

La tria de l'artista, l'Agustí Puig, va ser prou clara per la combinació de figuratiu i modern i per la seva categoria.

La idea d'un Giacometti encaixava amb la imatge allargada del Toni, però aquesta idea no la vam pas dir a l'escultor. Vam somriure quan ell mateix la va citar com a referent. Molt millor amb aquesta coincidència. I, curiosament, resulta que el mateix Toni s'havia retratat al costat d'un Giacometti a la fundació Maeght de Saint-Paul-de-Vence.

En el parc no calia fer-hi gran cosa i les limitacions de presupost van ser molt ben vingudes.

DS

“Una estàtua que trobo que té molt a veure amb el Toni i el seu camí a la vida”

des. S'han posat uns bancs de no gaire disseny, exactament com els que per la part alta del parc hi ha i es plantaran lliris blaus i ginesta que són dues plantes que ja hi són de forma espontània. La força de l'espai és prou gran com perquè no calgui maquillar-lo, sinó deixar-lo auster. Fixeu-vos, sense rec ni llums.

El lloc és proper a l'anomenat Camí de la Ciutat, on els primers anys del parc es va fer una plantada d'arbres per part de les institucions locals, es va enterrar un cotxe, en el que se'n podia dir un happening i es va plantar una altra estàtua: un arbre d'acer de l'Antoni Marquès. L'estàtua del Toni arlliga amb aquest moment del principi del parc.

La base és de ciment blanc per insistència de l'Agustí Puig i li cal reconèixer l'encert. I la forma és la dels seus dibuixos, replantejada al lloc amb cordills i a diverses mans. La base és un banc

perseure i mirar, com fa l'estàtua, la ciutat.

La dimensió de l'estàtua és d'uns quatre metres, un aspecte que particularment m'ha fet patir fins veure-la posada. El perill de resultar massa gran l'hauria fer perdre sentit i guanyar un simbolisme negatiu. Però està a escala i hem respirat.

Finalment és una estàtua força figurativa, tot i que com un tòtem portat de l'illa de Pasqua i amb una voluntat de potència que no es usual a la ciutat de Sabadell. Al nostre poble tenim més estàtues al cementiri que a la ciutat i el nivell de la ciutat és quasi sempre molt baix. Aquí s'ha intentat, i crec s'ha assolit, una peça a l'alçada de l'eix Macià, que és una escala de ciutat amb més potència que molts altres espais. Una estàtua que mira els edificis més alts de l'eix i que hi estableix com un diàleg.

És, finalment, una estàtua d'un personatge sol i una peça que demana ser estimada i que sol·licita companyia que sigui al seu costat. I en aquest aspecte trobo que té molt a veure amb el Toni i el seu camí a la vida ■